

Constantin Kavafis

Poeme inedite

Traducere de Aurel Rău

Introducere de Nassos Vaghenas

Ilustrații de Mircia Dumitrescu

Cuprins

INTRODUCERE / 5

O EXPLICAȚIE / 11

Beizadeaua către iubită / 17

Dünia Güzeli / 18

Prieteni, când eram îndrăgostit / 19

Nichori / 21

Cântecul inimii / 23

Lui Stefanos Skilitsis / 24

Correspondențe după Baudelaire / 25

«Nous n'osons plus chanter les roses» / 28

Imagine Indiană / 29

Imagine Pelasgică / 30

Lumea de dincolo / 32

Mimiambii lui Herondas / 33

[Cei patru pereți ai camerei mele] / 35

Negustor alexandrin / 36

Ospitalitatea Lagidului / 38

În cimitir / 39

Drumul în noapte al lui Priam / 40

Epitaf / 42

Spectator nemulțumit / 43

În fața Ierusalimului / 44

O altă Odisee / 45

Celui care nu a reușit / 47

Pionul / 48

Frică / 50

În Casa Sufletului / 51

[Ploaie] / 52

Caracteristici / 54

Eternitate / 55

Tulburare / 56

Salomeea / 57

Imagine Chaldeană / 58

Iulian la Mistere / 59

Pisica / 61

Banca viitorului / 62

[Imposibile] / 63

Adunare / 64

Jerbe de flori / 65

Moartea generalului / 66

Intervenția zeilor / 67

Regele Claudius / 69

Bătălia navală / 72

Când paznicul a văzut lumina / 73

Dușmanii / 74

Flori artificiale / 75

Întărire / 76

Septembrie 1903 / 78

Decembrie 1903 / 79

Ianuarie 1904 / 80

Pe scări / 81

La teatru / 82

Poseidonienii / 84

Sfârșitul lui Antonius / 85

27 iunie 1906, ora 2 d. m. / 86

Ascunse / 87

Chemarea dragostei / 88

«Restul, celor de jos, din Hades, le voi spune» / 89

Așa / 90

Întoarcere din Grecia / 91

Fugari / 93

Teofil Paleologul / 94

Și m-am sprijinit și m-am întins în paturile lor / 96

O jumătate de ceas / 97

Casă cu grădină / 98

Mare sărbătoare la Sosibios / 99

Simeon / 100

Umărul bandajat / 102

Monezi / 103

Parthen / 104

Din sertar / 106

Armata Plăcerii / 107

NOTE / 109

Beizadeaua către iubită

Te iubesc... deși ești doar fata unui biet pescar,
ochii tăi sunt atât de strălucitori,
mâna ți-e mai albă ca spuma laptelui,
trupul, plin de haruri și dragoste.
Neam, nume, uit totul într-o clipă;
eu, fiul prințului, sunt un sclav, dinaintea ta.

Te iubesc... și când te văd pe pajiști înflorite,
dansând voioasă cu flăcăii din sat,
sunt invidios și îmi blestem soarta crudă
că nu îți pot fi sclavul pe veci.
Soarta a pus între noi o cumplită barieră:
neîndurătoare generații de nobili și dragomani!

1884

Dünya Güzeli

Oglinda nu mă înșeală, e adevărat ce văd,
nu-i nici o fată mai frumoasă ca mine pe pământ.
Ochii mei sunt scânteietori cum diamantele,
buzele îmi sunt de culoarea coralului,
două șiraguri de mărgăritare îmi împodobesc gura.
Am trupul grațios, piciorul o faimă,
mâinile, gâtul, ca zăpada; părul, de mătase ...

Dar, vai, cu ce folos?

Închisă în acest harem de groază,
Cine, pe pământ, îmi poate vedea frumusețea?
Doar rivalele dușmănoase mă privesc,
pline de venin, și eunuci răi, și sângele
îmi îngheață în vine când soțul meu urât
se apropie de mine. Profetule, Domnul meu,
iartă inima care strigă de durere:

„Să fi fost creștină!”

Să fi fost creștină aș fi fost liberă
să mă arăt tuturor, noapte și zi;
Și bărbații plini de admirație, femeile pline de invidie
ar fi admis, văzându-mi frumusețea
că natura nu a creat o alta ca mine.
De câte ori într-o trăsură deschisă aș fi trecut,
lumea din Istanbul ar fi umplut străzile
să mă vadă.

Prieteni, când eram îndrăgostit

Prieteni, când eram îndrăgostit –
se întâmpla cu ani în urmă –
pe același pământ
nu am trăit ca alți muritori.

Poezia era plină de fantezie,
chiar dacă una înșelătoare,
îmi dăruia o viață
de o caldă bucurie.

Ochiul accentua culoarea
a tot ce vedea.
Un palat îmi părea
cuibul dragostei mele.

Rochia pe care-o purta,
dintr-o ieftină stofă,
vă jur, la prima vedere,
îmi părea de mătase.

Două brățări ordinare
îi împodobeau mâinile,
care pentru mine erau
bijuterii nobile.

Îi încununau capul
flori culese din munte –
puteau fi un buchet
cum nu mai văzusem.

Împreună descopeream mereu
locuri plăcute pentru plimbări,
care ori erau fără spini,
ori ne ascundeau minunat.

Nu mă convinge știința
retorilor și înțelepților,
cum reușea doar un gest al ei
din acei ani mulți.

Prieteni, când eram îndrăgostit,
se întâmpla cu ani în urmă.
pământul pe care locuiam
nu era ca al altor muritori.

1885

Nichori

Străine, de vei vedea un sat unde natura râde,
și după orice platan se ascunde o față
frumoasă ca un trandafir – te oprește;
ai și ajuns la Nichori.

Și spre seară, de vei ieși cumva să te plimbi
și întâlnești mai mulți nuci, nu te duce
mai departe. N-ai cum să găsești
un loc mai bun ca Nichori.

Nicăieri izvoarele n-au atâta prospețime,
noblețea acestor coline n-o întâlnești oriunde;
și mirosul pământului îți va fi de ajuns ca să te îmbeți,
de poposești la Nichori.

Vegetația de aici nu spera s-o poți vedea
în alte părți. De pe munte dacă privești
câmpiile dimprejur, cum să nu îndrăgești
micul nostru Nichori?

Să nu crezi, străine, că-mi place să exagerez.
Există multe locuri bogate și roditoare.
Dar nici unul nu întrece, te vei convinge,
fructele și florile din Nichori.

De vei vrea în biserica Fecioarei din Kumari
să intri cu mine, îmi iartă marea fervoare.
Rugăciunile dau, îndrăznesc să cred, altă bucurie
în credinciosul Nichori.

Și de nu poți să rămâi, străine, înainte să pleci
trebuie să urci scările, într-o duminică, la Grigori; vei găsi pacea,
tinerețea și bucuria, și o să-nțelegi
ce-i al nostru Nichori.

1885

Cântecul inimii

Lângă tine, parcă totul îmi surâde,
în oglinda ochilor tăi se reflectă bucuria.
Oprește-te, lumina mea, nici jumătate nu ți-am spus
din ce îmi apasă inima-ndrăgostită
și simt pe buze la o simplă privire a ta.
Nu-mi vorbi, dacă asta vrei, nu rosti cuvinte
fermecătoare, de dragoste. Mi-e de-ajuns să te știu aici,
să-ți spun că doresc să te simt în preajmă, respirând
răcoarea dimineții, cu tine; și de crezi
că asta-i prea mult, mi-e de-ajuns să te privesc.

1886